

Недоступен ни однин перевод.

Санаи 02-юми апрели соли чорӣ сомонаи «рисолат.тҷ» (risolattj.com) адабиёт ва истилоҳи дигаргунаеро дар мақолаи «Нигоҳе ба равандҳо, рӯйкардҳо ва фаъолиятҳои ХНИТ» дар бораи вижагҳои ХНИ дар таърихи муосири Тоҷикистон дастраси хонанда кардааст.

Ин сомона аз ҷониби СП Чумхурии исломӣ пуштибонӣ ёфта, пойгоҳи иттилоотии интернетии харифони террористпарвар мебошад. Дар ин қисмати мақола кӯшиш мекунем, ки ба ин сомона ҷавоб диҳем. Ҷавоби дандоншикан ва изҳоркунандаи тамоми ҳашму газаби миллати тоҷик. То дарк шавад, ки ин мулк бе дарвоза нест.

Сараввал гуфта шавад, ки он хизби исломӣ, ки пас аз «70 соли ташнагӣ» осемасар ба инкилоби мазҳабӣ даст зад, 150 ҳазор хонаводаи тоҷикро гирифтори андӯху кулфат кард, зеро дар асари ин муноқиша онҳо наздикони худро аз даст доданд. Далелҳои дигар ҳам мавҷуд аст, то мухаррири «рисолат» гумон накунад, ки ҳарфҳои ӯ ҳақиқати мутлақ ва поре аз Саркунанд, ки хатман бояд боиси пазириш бошанд ва тағйирнопазир. Бубинед, баёни хиёлати секаратаи паймонсозии нахзатӣ миллатро анкариб ба варта бурд. Таҳлили таърихи замони Истиқлолияти давлатии тоҷикон нишон дод, ки табакаи аз пойгоҳи мардумӣ оӣ, вале барои савлату мансаб ҳарис, тақдири халқро 3 дафъа ба имтиҳон гирифт. Номин эҷодкорони тарсу ваҳшат ва меросхӯрони хиёлат: Нахзат ва асҳоби онҳост. Режими воқасгаро ва озодистези факҳони дӯкандорони динӣ дар ин лист шомил аст. Барои исботи ин чанд далел меорем:

Аз аввали таъсиси хизб, ки бар пояи тамоюлҳои ақибравӣ асос ёфтааст, он ҳамчун боздорандаи ҳаракати ҷомеа ба пешравӣ доништа мешавад. Бо доман задан ба масъалаҳои хурду реза, аз қабилҳои истифодаи кулӯх дар ҷойҳои ҷамъиятӣ, парастии риш, санг андохтан ба сарулибоси зану мард, мардумро аз дастоварди технологияи пешрафта ва касби дониш маҳрум кардааст.

Пардаи асрор агар аз хувияти нахзатиҳо бардорем, ҳодисаҳои аҷибу ғариби маълум мешаванд. Ҷунончи, маълум мегардад, ки мангитпарастии ин аслбохтагон решаҳои қавии қавмӣ ва таърихӣ дорад. Инҳо ҳама аҷнабипарастанд, меҳостанд, ба анъанаҳои замони амириро эҳе кунанд. Ҷунончи, ошкор шудааст, ки бисёрии нахзатиҳо аз авлоди қурбошӣ

Ғаюрбек, тағбаҷаи амир Олимхони мангитӣ будааст, ки аз солҳои 1920 то 1930 дар атрофи шаҳри Душанбе ба катлу куштори кормандони давлатӣ, муаллимони замони нав ва занҳо даст задаанд (манбаъ китоби: В горах Восточной Бухары, муаллиф Нальский). Нишонаҳои ақибмондагӣ дар ҳар шаклу сурате дар рафтори муҳолифони нахзатӣ эҳсос мешавад. Ин тарзи тафаккур пеш аз ҳама дар мафтуншавӣ ба ақоиди динӣ ва шиорпартоии подархаво аз қабилӣ «қиямат қоим шуд», «шариати заволи ғардид» ва ё «қуффор омад» -ро ғирифт» зохир мегардад.

Ин бархӯрд ба ҳаракати садсола, ки солҳои 20-уми асри гузашта, минтақаро ба ҷолиш қашид ба буд, ҳеле ақиб ба назар мерасад. Дар ин бозихи шайтанатӣ муқассир боз ҳамон охунди Қасамдарагӣ мебошад, ки номаш дар «рисолат.тҷ» ҳамчун ғариштаи «Моҳи ҳосса» оварда шудааст.

Нахзатиҳо хоستانд ҳумори иттифокчиёни таърихиашонро бихаранд. Аз рӯи ақбори ҳалқаҳои ба нахзат наздик ғароиши аз ҳад зиёд ба таҷаммулпарастӣ ва зохирғарӣ доранд. На ришро қабул дорад ва на бериширо. Ин ғуна ашхос ҳама дар талаби ин дунё хоستانд ва охират. Ҳамин дугонагии тафаккур ва аслбохтагии нахзат, ҳизбро валангор ва мардумро овора қардааст. Ин ғумроҳони роҳи қиясат наредонад, ки масири иштирок дар қиясат созиш аст, тава аз ғуноҳҳои собиқа ва тозақорӣ тафаккури ҳароби нахзатӣ.

Сомонаи «рисолат» вақте ки дар бораи ТЭТ ХНИ менависад ғӯё Амриқоро қашф қардааст. Ба ҳар ҳонанда маълум аст, ки Қабирӣ як нафари дорои тафаккури нимамаҳалӣ бо олудагии биёбонӣ, алломатарош бо донишҳои сатҳи пасти музаҳрафотӣ ва тобеи нафси армонии омехта мебошад. Ҳамин як ҷумла, маниши Қабирӣро ҳулосағирӣ мекунад. Дар ҳамин ҷо метавонем, нуқта бимонем. Нуқтаи ғафси тамат. Мешавад қоғазро омехтаи ҳарфҳои беҳудаву пуч насозем. Вале ҳамоқатниғорӣ Қабирӣ маҷбур месозад, ки ба умқи ғардии ин «қиясатмадор»-и даҳрситез бештар зехн биронем. Зеро ки Қабирӣ мероси сулҳҳои собиқаи нахзатро ба ду по ба замин зад ва аз ин ҳизби парламентӣ ҳаракати террористӣ дар ҷустуҷӯи Интерпол сохт ва тақдир дод. Ба иттиҳоди назари нахзатиҳои оддӣ, ки меҳостанд ба масири милли барғарданд, Қабирӣ бо ҳонаводааш ҷунон зарбаи муҳлик зад, ки яке аъзои қаноти қангии нахзат «Ансорулло» шуд, диғарӣ насронӣ ғашт, сеюмӣ аҳли таҷайъу ва ҷорумӣ салафӣ.

Панҷумӣ дар маҳбас. Адами мудирӣ тамоми ҳайати шурои оли раёсати ин ҳизбро бинобар даст доштан дар табаддулотӣ ҳарбӣ ба зиндон бурд. Ғардонандаи ин таҳалуфот ва тақлифоти тафриқавӣ ҳама ба як вожа ифода меёбад: Қабирӣ.

Қоршиносони наздик ба нахзат ҳилаи шаръӣ нахзатро ин тава таҷреҳ медиҳанд, ки ҷун ин резаҳорони ҳони мардуми беғона, пулу пайсаи зиёд аз таҷкилотҳои ҳоричӣ ба даст овардаанд, мутаҳҳаму бардаи дари онҳо ғаштаанд. Нахзатиҳо, ки дар тӯли 3 даҳсола 3 дафъа маҷҳаб иваз қарданд, марҳилаи ивазшавии ҷоруми динии ҳудро мепаёмоянд. Ёди ҳонандаи қай ҳаст, нахзатиҳоро мардум «вовчик» яъне ваҳҳобӣ меғуфтанд, ҷун вориди қанги шаҳрвандӣ шуданд, тамоюл ба имомҳои дуводзаҳимома қарданд. Баъдан салафӣғарӣ дар қўҷаи Боҳтар мӯд шуд, дар ҳавли даҳани инҳо нишастан намешуд, ҳама осори Ибн таймияву Албонӣ меҳонданд. Баъдан раҳбарони ин созмон ба ҳавзаи Қуму Ғургон ғаравиданд. Дар долонҳои нахзат маълумоте ҷарҳ меэнад, ки бисёр ҷолиб ва ақиб аст. Баъд аз воқеаҳои моҳи сентябри соли 2015 дар Тоҷикистон, ба тава сиррӣ ва пардапӯшона ба Қабирӣ Қасамдарагӣ унвони баланди пурифтӣҳори «Ҳуҷҷатислом» додаанд. Албатта ин дастовард аст, дар назди кишвари мушаххас ва ба ҳам маълум. Донандаҳои асрор накл мекунад, ки Қабирӣ бо таъсиси Паймон ва баъд аз дунявӣ

худро эълон кардан, ба тарабхонаҳо рӯ овардааст. Дар ин ҷо баъд аз айшу ишрати беандозаву меъёр, аз ҳоб меҳезаду бо баланд садо додани тавба як рӯзи дароз меғунд манам Мунҷии миллат!

Баъдан, меғунд, ки гурӯҳҳои пароканда, ки дар камин мебошанд, ӯро ба маъбадҳои худ ҷалб мекунад. Окибат, роҳи наҷоти бухрони шахсиятро дар ҷаҳонмехварӣ будан мебинаду худро дар қанори афроди овора мезанад. Ин аст муҳтавои шахсияти ифротӣ Кабирӣ, ки ханӯз ки ханӯз аст, дар тағйир аст...

Зарур аст, ки сомонаи «рисолат» барои хонданбоб ва марғуб қардани мақола ин сатрҳо ҳам илова мекард. Бояк вақт қазоват хоҳад қард, ки ҳақ аст.

Султонов Шодонҷон, ҳабарнигор